

Из „Мъртвите сибирски полета“ (том 2)

XLV. БОГАТСТВОТО НА ФАЛИЕРИ

Бакунин наблюдаваше загриженото бледо лице на Фалиери, когато държеше в ръцете си. Лицето му бе бледо, а погледът му втренчен, но на него бе изписано ликуване, което казваше:

„Аз съм свободен, вие не можете да ме държите. Аз скъсах оковите и съм вече свободен човек.“

Да, той се бе отървал от всички земни мъки.

„Той е свободен – въздъхна си Бакунин, като се опомни, – но аз, аз останах съвсем самичък. Моята участ ще бъде сега още по-тежка и по-мъчна.“

Притисна мъртвия Фалиери до гърдите си и в същия миг почувства нещо твърдо в дрехите.

„Какво ли е това? Какво ли има в дрехите му?“

Той го пренесе на по-високо място, където не стигаше водата, и почна да разпаря горната му дреха.

След известно време държеше в ръцете си писмен документ, целият изписан, дълъг около един метър.

Напразно се трудеше Бакунин да разбере нещо от тези точки и чертички, които можеше да разбере само този, който знаеше ключа.

– Ключът – извика Бакунин, – нали той ми говореше за някакъв имот, който искаше да остави на мене. Значи истина е, че Фалиери е имал голям имот? Но как ще разбере тези йероглифи? Този документ може да остане у мене с години и ако остана завинаги заточеник, и той ще остане заровен между тези стени. Абатът е бил доста мъдър човек, тъй като е скрил най-голямото си богатство в тези йероглифи, които трябва да разгадае.

„Ще живея значи – каза си Бакунин, – щом така трябва да завладея всичкия имот на Фалиери, аз ще го открия. С тези милиони, които съдържа този документ, ще постигна целта си. В тази тържествена минута тук, когато не съм сигурен дали ще мога да се избавя от тази тъмница и дали няма да ме постигне участта на този старец, когато държа в ръцете си, заклевам се, че ще употребя всичките пари на Фалиери, ако ги намеря, за подпомагане на бедните и за други благотворителни цели.“

Той повдигна мъртвия Фалиери и се помъчи да заспи, но сън никак не идваше. Остана буден дълго, като размишляваше. Изведнъж си спомни за нещо, стана от леглото и се доближи до мъртвия си приятел.

– Бедни ми приятелю, ти трябва да ми помогнеш да се избавя от тази тъмница. Знам, че ако бе жив, щеше и ти да искаш това.

Бакунин мислеше да се спаси с помощта на Фалиери, когото искаше да замени. Той бе слушал, че мъртвите от Петропавловската крепост не ги заравят, но ги оставят в секционния салон, където студентите медици се учат да препарират. Бакунин мислеше, че ако сполучеше да го занесат като мъртъв в секционния салон, ще му се удаде случай да избяга оттам.

Той почна да съблича дрехите на абата и ги облече сам. Като свърши това, той облече мъртвеца в своите. Целия документ скри в дрехите си. После скри мъртвото тяло на приятеля си, целуна го още веднъж по студеното чело и каза:

– Сбогом, драги приятелю, сбогом, мили Фалиери.

Той се промуши през дупката на стената и отиде в стаята на Фалиери.

Бакунин можа да види ясно стаята, тъй като водата бе спаднала.

Той намери тука разни работи и инструменти и се чудеше, че Фалиери не ги бе използвал. Когато разтърсваше сламата на кревата му, видя една дебела книга. Бакунин я разтвори и видя чудни букви, с които бе написано на френски:

„Тука ще намериш ключа на тайното ми завещание.“

„Най-последно намерих отговора на загадката.“

Значи това не бе за него тайна: можеше да прочете добре къде се намира богатството на Фалиери...